

Авессаломъ съ раната си останалъ още живъ, за да вѣдшава по-голъмо за себе си мъченіе. Равномѣрно и она, който сѣ мъчи отъ тѣмъ три копѣ, не подбѣва конечнъ смъртъ, за да вѣдшава вѣчнѣтъ смъртъ. Тамъ е главната мъка, за която ни предлежи словото.

ЧАСТЬ ПЪРВА.

Представѣте предъ очиты на вашето помышленіе, о Слѣшателіе! еднъ подземнъ мрачнъ тъмницъ на възкашната тъмнина, предъзбожъ безднъ; еднъ смраденъ гробъ, безотраднъ жилище на плачъ, и скърбь-та, или най-престрашнъ на претъмнѣнъ огънъ пещь, която въ пламька е недгасема, въ широчината безмѣрна, въ дълбината неисказанна: и тамъ погледайте на еднъ нещастенъ, който сѣ мъчи за творенъ, погребанъ, и гори окажнѣтъ, въ мъка: Когото уранѣва всѣкога, и непрестанно държавната десница на Бъшнаго, съ триты копѣ, въ триты първенствѣющы дѣшевы силы: сирѣчь, въ ума, въ волѣта и въ памѣть-та, и мѣ стрѣва три страшны раны: покаеніе безъ полза, безмѣрна болѣсть безъ ослаба, крайно желаніе безъ надѣжда така, цото като че той вѣднѣтъ, да е прикованъ съ памѣть-та си на землѣта, съ ума въ ада, съ волѣта на небето. Съ памѣть-та си (прикованъ) на землѣта, като помни преминѣлѣ животъ: съ ума си въ ада, като разсѣждава за настоящата мъка: съ волѣта (ценіето) на небето, като сѣ отчѣалъ отъ небесната слава, която всѣкога ще желе напраздно. Какъвъ кръстъ! който като тѣлесно мъченіе, никакъ не може да сѣ сравни съ най-главната тѣзи дѣшевна мъка. Скърцаніето на збыты, чървѣтъ, цо не заспѣва, възкашната тъмнина, огънѣтъ, цо не угаснѣва, съобщеніето и мъченіето съ вѣсоветы, и дрѣгы подобны, цо слѣшаме въ свѣщенното писаніе: всичкы тѣмъ сѣ най-малка часть отъ мъката: тѣ сѣ една тѣлесна мъка, и една най-малка часть при она, които ви казвамъ, и които сѣ мъка на дѣшѣта.

Има една сѣтна басна на старовременныты стѣхотворцы, ужъ че всичкы она, които преминѣватъ въ адъ, напиватъ сѣ напредъ отъ водата на забравѣніето, и забраватъ съвѣмъ преминѣлѣ животъ: обаче има една истина, право на общото мнѣніе на Богословцыты утвърдено, че всинца, които преминѣватъ оттѣда, ако и да сѣ лишѣватъ